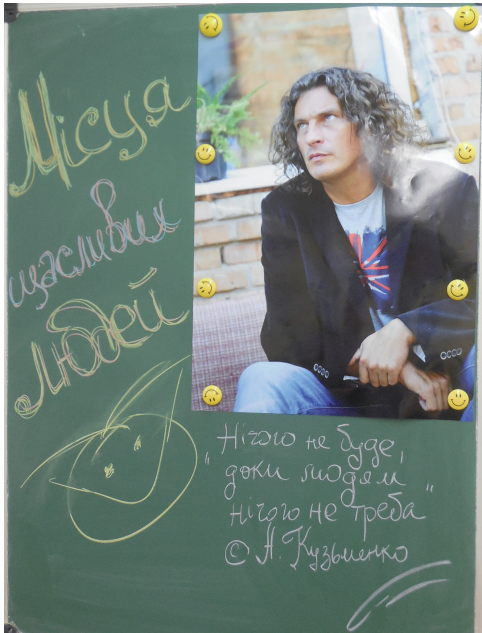

МІСЦЯ ЩАСЛИВИХ ЛЮДЕЙ

Нещодавно Україна втратила талановитого співака й актора, лідера гурту «Скрябін» Андрія Вікторовича Кузьменка, добре знаного всім за псевдонімом Кузьма Скрябін. Звістка про цю трагедію облетіла всю Україну. Його «Старі фотографії» знають без перебільшення всі. Багато хто наспівував його душевне «Мам, ти мене вибач, що я став дорослим»...

Альона Мялук

Цього року пішов у вічне життя Андрій Кузьменко, лідер гурту «Скрябін». Майже півсотні членів клубу «Серпанок» зібралися, щоб вшанувати пам'ять співака в день його сороковин... Але в пам'яті своїх шанувальників він залишиться не вгамовним Кузьмою, простим і веселим, не фальшивим і не лукавим, українцем — щирим і справжнім, патріотом і генієм. Тому, готуючись до засідання, ми навмисне відмовилися від формату заходу «вечір пам'яті», а влаштували вечір спогадів під назвою однієї з пісень виконавця «Місця щасливих людей». Навіть фото роздрукували кольорове, бо «життя красиве, коли кольорове...».

Клуб «Серпанок» хвилиною мовчання вшанував пам'ять про відомого співака

Якщо хтось не бачив живих виступів Скрябіна, той не зрозуміє, чим відрізняється шоу від альбомів. Справжній рок-н-рольний драйв! Андрій був одним із найкращих вокалістів, він заряджав своєю енергією будь-яку аудиторію - від величезних фестивалів до маленьких залів. Кожен,

хто з підозрою ставився до творчості колективу, після першого ж концерту ставав палким його шанувальником.

У нашому місті група «Скрябін» мала концерти п'ять разів: на початку 90-х у кінотеатрі Довженка (тоді ще ім. Горького), двічі в Будинку культури «Росава» у 2005 та 2011 роках, двічі на фестивалях: у 2007 році - на пивному автошоу «Бірка» та у 2008 - на рок-фестивалі «Гніздо», а 10 березня 2015 року академісти мали змогу побувати, на превеликий жаль, лише на віртуальному концерті.

Для того щоб члени клубу максимально змогли відчутти атмосферу справжнього концерту, свідомо не використовували кліпи «розкручених» пісень, а запропонували до уваги академістів концертні виступи, у т.ч. і в нашому місті. Але не тільки виступи робили ці концерти незабутніми, а й анекдоти, й непересічний гумор у поєднанні з гострим розумом, цікаві історії та його незрівнянна самотність. Тому цього вечора в «Серпанку» було все: й анекдоти, і фрагменти аудіозапису книг та інтерв'ю Андрія, його батьків, і вірші, і музика, і ще багато-багато іншого, завдяки чому після двогодинного імпровізованого «концерту» байдух до творчості та особистості цієї геніальної людини в залі не залишилося - усі стали його прихильниками. Останній відеоряд, змонтований із особистих концертних світлин, фото разом із Андрієм та колекція його автографів до пісні «Місця щасливих людей» підняли академістів, щоб вшанувати відомого співака хвилиною мовчання.

Світла пам'ять тобі, Андрію, твої прямі і щирі тексти змінили багато

українців. А твоя щирість, позитив і впевненість надавали й будуть надавати наснаги ще багатьом людям! Таким ми його пам'ятатимемо.

А наша молитва за світлу душу Андрія та за всіх нас, за Україну, яку Андрій так любив, нехай полине до Господа Бога...

Члени клубу «Водограй» у піднесено-романтичному настрої після незабутнього заходу

замрійлива мелодія «Караван» Пола Дезмонда, яку на саксофоні виконує Дмитро Пономаренко і вводить присутніх у світ любові.

Любов – це велике світле почуття, дароване людині самим Богом, без нього життя б завмерло, загубилася краса навколишнього світу, людської єдності. Цю думку підтверджено поезіями Василя Симоненка, Ліни Костенко, Едуарда Асадова, Юлії Друніної, Юрія Батуліна, нашої водограївської поетеси Тетяни Троцької, піснями у виконанні Анни Герман, українськими піснями «Місяць на небі», «Очі волошкови». Поезії читалися членами клубу емоційно, виразно, а присутні, відчувачи цю щирість, нагороджували декламаторів оплесками.

На екрані демонструються кадри із кінофільму «Разные судьбы». Випускний бал... У виконанні учнів Катерини Нікітіної та Дмитра Хайлика звучать слова першого неспівного освідчення в коханні юних – дівчини і хлопця, та так проникливо, ніжно і сміливо.

Звучить скрипка, народжується мелодія «Таинственный сад» Ловланда у

виконанні Влади Небензі - і розкривається дуже цікава сторінка нашого заходу «Как молоды мы были...», а на екрані фотознімки наших членів клубу, таких молодих, красивих, які щойно прийшли в дорослий світ, щоб зустріти свою любов.

Але в житті буває нерідко, що коханий або кохана відходять в інший світ і залишається пам'ять та любов. Світло в залі гасне, палає свічка, зажурене лице жінки – Баталова Т.Т. читає поезію «Одна» Тетяни Троцької. Зворушливий голос, сльози на щоках, а в голосі природне триміння. Зал – завмер, а потім вибухнув оплесками.

Закінчується зустріч... Але що це? Виходить поетеса Троцька Т.Т. і читає свою поезію, яку присвятила саме цій сьогодинній зустрічі. Це дуже вразило всіх присутніх. І мені подумалося, що саме в такий тяжкий час для нашої України це єднання робить нас сильнішими і допомагає долати всі негаразди.

Насичене життя клубів Академії пенсіонерів в нашому прекрасному м. Біла Церква робить нас дружною і сильною родиною, яку ніколи й нікому не здолати.

ФІЛЬМ «НЕЗЛАМНА»

На початку квітня у кінопрокат вийшов українсько-російський повнометражний історико-драматичний та біографічний фільм «Незламна». В основу сюжету покладений життєвий шлях жінки-снайпера, нашої землячки - майора Людмили Павличенко. Одними з перших переглянули фільм члени Академії пенсіонерів.

За матеріалами інтернет-видань

Коротко про сюжет фільму: любов під нескінченним вогнем супротивника, дружба з Елеонорою Рузвельт, виступ на конференції, що вплинув на хід Другої світової війни, бажання жити та страх втратити коханого чоловіка - чи справиться з усім цим тендітна жінка? Це реальна історія Людмили Павличенко - легендарної жінки-снайпера. Солдати йшли в бій з її ім'ям на вустах, а вороги безуспішно полювали на неї. На полі бою вона бачила смерть і страждання, але найсерйознішим випробуванням стала любов, яку в неї могла забрати війна...

Людмила Павличенко народилася у Білій Церкві у 1916 році. На початок Другої світової війни навчалася на історичному факультеті Київського державного університету. Напад Німеччини на Радянський Союз застав дівчину в Одесі на практиці, і 24-річна Людмила в липні 1941-го пішла на вій-

ну добровольцем. Маючи спортивні досягнення в стрільбі, була прийнята на службу в якості снайпера у 25-ту стрілецьку дивізію. В жовтні потрапила до Севастополя у складі Приморської армії, що відступила морем з Одеси. В боях при обороні Севастополя, аж до свого поранення у червні 1942, Людмила Павличенко здобула славу одного з кращих радянських снайперів Другої світової війни.

У кінці 1942 р. Людмила Павличенко була відраджена до Сполучених Штатів. Вона стала першою громадянкою СРСР, допущеною до Білого Дому, де дівчина подружилася із Першою Леді Елеонорою Рузвельт. У своїх промовах Людмила надихала американців на відкриття другого фронту в Європі. Знаменитими стали слова з її промови в Чикаго: «Джентльмени, мені лише 25, і я вбила 309 фашистських окупантів до цього часу. Чи не вважаєте ви, джентльмени, що досить уже ховатися за мою спину?»

Під час перегляду фільму «Незламна»

СВЯТО ВЕСНИ І ЛЮБОВІ

До цього прекрасного свята клуб «Водограй» підготував цікаву зустріч: «В душі у кожного живе любов», до якої ретельно й натхненно готувалася велика група водограївців з її чудовим організатором Ларисою Ястребовою.

Валентина Котенко,
координатор клубу «Водограй»

І справді, святкове дійство видалося напрочуд яскравим, ніжним, теплим і красивим. У рамках проекту «Єд-

ність поколінь» були запрошені учні БЗШ № 9 Катерина Нікітіні, Дмитро Пономаренко, учень гімназії №1 Дмитро Хейлик, учениця гімназії №2 Влада Небензя.

І ось... початок. Звучить таємничо-